



PRILOGA ZA MLADINO

Leto IX.

8. decembra 1940.

Številka 12.

Angelci jočejo...

Angelci jočejo,
jočejo bridko,
Jezuški iščejo
zibelko sivo.
Sivo kak nébo,
nébo brez megle,
gde bi spao méрно,
brezi nevole . . .

Angelci jočejo,
jočejo bridko,
lesa ne najdejo,
ni za zibelko.
Ide vse v ladje
Jezuša drevje,
ali vničavle
grom je iz bombe.

Angelci jočejo,
jočejo bridko,
bratje se kolejo,
kolejo hitro . . .
Sama je voda . . .
vse šerom poprek
voda od joča . . .
i nema zaprek.

SRČEN.

Mala hoštijica

**nam da največjo lepoto, največje bogastvo i največjo
oblast za dušo.**

„Što je moje meso i pije moja krv, ostane v meni i jaz v njem“ —
„ma večno življenje i jaz ga obüdim na slednji den.“ (Jan. VI. 54—56.)

Te Jezušove reči pomenijo življenje, življenje duše. V Jezušu ostati pomeni meti miloščo posvečujočo, pomeni ne meti smrtnoga greha. Ka Jezuš v nas ostane pa pomeni, ka Jezuš to miloščo posvečujočo obdrži v našoj duši. Jedino on more to včiniti. Milošča posvečujoča je življenje duše. To miloščo posvečujočo potrdi Jezuš v našoj duši po vrednom svetom prečiščavanji. I to vredno sveto prečiščavanje vsakikrat nam podeli, nam povekša nedopovedljivo lepoto, bogastvo i oblast v duši. Bože Srce, ki pod malov hoštijov v neskončno velikoj lübezni biješ do nas, vužgi naša srca na veliko želo po tebi, da mo te kem gostej i kembole vredno k sebi jemali.

Milošča posvečujoča je nedopovedlivi boži dar, šteroga vredno sveto prečiščavanje vtrdi v našoj duši. Jezuš je pravo: „Jaz sem prišeo, da bi vi živali i da bi to življenje obilno bilo.“ (Jan. 10, 10.) To življenje je milošča posvečujoča v duši, je stan brez smrtnoga greha. Da je duša vsikdar živa, vsikdar v milošči posvečujočoj, zato i samo za to je Jezuš prišo na svet. Zato je ležao v jaslicaj, zato bežao v Egipt, zato vmirao na križi i zato prebiva pod podobov krüha i vina v presvetom Oltarskom Svestvi. Drugoga namena on ne meo i nema na zemli, samo toga i jedino toga, da naša duša žive, to je da ma miloščo posvečujočo na sebi, ka z drugimi rečmi pomeni, da nema smrtnoga greha. To življenje obdrži v našoj duši vredno sveto prečiščavanje. I kak nega vekše nesreče v vidnom sveti kak smrt, tak nega tüdi vekše nesreče v nevidnom sveti, v duši, kak smrt, smrten greh. Iz betega se je moči ozdraviti, zgübleno premoženje je mogoče po letaj nazaj spraviti, a zgüblenoga življenja nišče ne more na sveti povrnöti. Zato stojimo pri grobi svojih dragih z povešenov glavov, s skuznimi očmi i s potrjim srcem, ar smo zgübili najdražji kinč, življenje svojega dragoga.

Kak je smrt največši vdarec, tak je življenje največši dar tak v vidnom, kak v nevidnom sveti. I te dar v nevidnom sveti, življenje duše, prekosi vu vrednosti življenje vsega bitja na zemli. Edna jedina duša v milošči posvečujočoj je več vredna, kak zemelsko življenje vseh lüdi i vsega stvarstva od začetka do konca sveta sküпно vzeto.

Jezuš je ednok pokazao sv. Katelejni Sienskoj dušo, v šteroj ne bilo smrtnoga greha, to je, v šteroj je bila milošča posvečujoča. I kak je svetica to dušo ovarala, se je njeno srce na tak veliko radost vužgalo, da bi počilo od veselja, če jo Jezuš ne bi po čüdnoj poti obdržao v življenji. Duša v milošči

posvečujočoj je nedopovedljivo lepa. To lepoto njej Jezuš potrđava i povekšava pri vsakom vrednom svetom prečiščavanji. Po prečiščavanji najmre Bog, ki je neskončna lepota, prebiva v duši i z svoje neskončne lepote davle takšo lepoto duši, da vse lepote zemle i vsa bliščoba sunca so samo temna senca proti njej.

K obržanji telovne, zemelske lepote keliko dragoga lepotiča se mora porabiti; pa vendar ta lepota je minliva; obraz prle ali sledkar postane grbav, v grobi celo oduren. Lepota duše je pa po vsakšem prečiščavanji vekša. Zemelske lepote konec je zgüba, je smrt, duševne lepote konec pa večno življenje, kak je Jezuš obečao: „ki je moje telo i pije moje krv, ma večno življenje.“ Po vrednom gostom prečiščavanji duša ostane vsikdar živa, vsikdar v milošči posvečujočoj i v večno lepoj nebi jo čaka neskončna lepota. I za to lepoto ne trbe nikaj trošiti, samo par korakov narediti pred prečko i Jezüša vredno v sebi jemati.

Düša po svetom prečiščavanji je najbogatejša. Ve je pa njeni tisti Bog, ki je „krao kralov i vladar vladarov“ (I. Tim. 6, 15). Ve pa prebiva v njej tisti Bog, „ki je stvoro nebo i zemlo“ (4. Kr. 19, 15) i „koga je zemla i vsa njena polnost.“ (Ps. 23—1). Zemelski vladarje samo z nešternimi državami ravnajo, Bog, ki v duši prebiva, pa z vsemi. Bogi podvržena vsa kralstva sveta so last duše, vu vseh hvali svojega Boga, po vseh se njej odpirajo vretine milosti, štere jo bogatijo za večno življenje. O keliko trüda, dela, skrbi more človek podnesti, da si samo za malo mero povekša zemelsko vrednost! Od ranoga jütra do kesnoga večera se mora den za dnevom mučiti, da si kaj spravi, kaj minlivoga, štero samo par let vživa. K pridobitvi najvekšega i večnoga bogastva je pa drügo ne potrebno kak vredno vživanje male svele hoštije. I kemvečkrat jo vzemem k sebi, tem bogatejši postanem i moje bogastvo bo na veke trpelo.

Düša po svetom prečiščavanji dobi najvekšo oblast. Zemelski vladarje toti nad milijonami ladajo, milijoni i milijoni je toti bogajo i postavljajo celo svoje življenje v nevarnost na zakonito ali nezakonito njihovo zapoved, a ti vladarje pa vendar nemajo ni toliko oblasti, da bi življenje svojih podanikov samo za edno minuto mogli podugšati. Niti za edno minuto! Niti za edno minuto! Mala hoštijica, štero k sebi vzemem vredno, pa to oblast ma, ka mi da večno življenji v duši i tüdi v teli. Ve Jezuš sveđoči to: „Ki je moje telo i pije moje krv, ma večno življenje i jaz ga obüdim na slednji den.“ Telo na sodnji den postane odičeno, nemrtelno, se združü i z dušov i ž njov žive pri Jezüši večno blaženo življenje.

To najvekšo lepoto, najvekše bogastvo i najvekšo oblast mi spravi vredno sveto prečiščavanje s tem, da mi potrdi i povekša življenje duše, to je miloščo posvečujočo. Vredno je pa samo te prečiščavanje, če Jezüša v takšo dušo jemlemo, v šteroj ne smrtnoga greha. Takša pa postane duša, če se prle dobro spovemo, ali če po opravlenoj spovedi pazimo na sebe i

s smrtnim grehom več ne razžalimo dobrega Boga. K dobroj spovedi je pa potrebno, da si grehe po gorečoj molitvi dobro premislimo, se vseh smrtnih spovemo, vse smrtne obžalujemo, to je, da je mammo istinsko volo, ne več grešiti i da kvar včinjen v vrednosti, poštenjej ali po spaki v jakostaj, popravimo. Grehe si najmre samo tisti prav obžaluje, ki ma močno volo raj mreti kak smrtno več zagrešiti, ar je z grehi Boga razžalo, ali nebo zgūbo, ali pekeo si zaslužo.

Po ednoj takšoj dobroj spovedi lahko hodimo celo leto gostokrat k prečiščavanj i spovedati bi se bili dužni samo te, če bi po nesreči v smrten greh spadnoli. Drugo leto bi se pa znova spovedali i k vuzmi prečistili. A gostejša sveta spoved se pa zato vsakomi priporača zavolo velikih svestvenih milosti, štere pokornikom i svetnikom deli.

Za neskončni dar svetoga prečiščavanja, za nedopovedljivo lepoto, bogastvo i oblast smo dužni veliko hvalo dati Jezusi. I ka bi bila ta hvala? Poslušajte i odzovite se Jezusovomi vabili: „Pridite k meni vsi, ki se trūдите i ste obteršeni i jaz vas olehkotim.“ (Mat. 11, 28.) To hvalo žele Jezuš. I da smo dosta no dostakrat obteršeni, vtrūjeni v borba z poželivim telom, grešnim svetom i hūdobnim dūhom, smo dužni dosta i dostakrat pristopiti k svetomi prečiščavanj i si dūšo olepšati, obogatiti pa z oblastjov napuniti po svetoj maloj hoštiji, z dragim Zveličitelom. Gostokrat moramo k Jezusi hodi, da je on ne pravo: ki koštava moje meso i mojo krv, tisti ma večno življenje — ne; on je pravo, ki je njegovo telo i pije njegovo krv, tisti ostane v Njem i v tistom on i tistoga obūdi na slednji den i tistomi da večno življenje.

Ki se na leto samo ednok-dvakrat prečisti, samo koštava i ne je Jezusovoga tela i ne pije njegove krvi. Zato se pa tak hitro prevrže z vrste živih dūš i v smrti, to je v stani smrtnoga greha preživla svoje nesrečno dūhovno življenje. Pa dūšice, zakaj bi se bojale Jezusa? Ve de pa on naša večna sreča v nebi; ve nas pa blažene včini samo njegova družba. Brez njegove družbe nega zveličanja, nega nebe, nega večnoga veselja. Na njegovo družbo se moramo zato že na zemli pripraviti i privaditi. I pripravimo i privadimo se z gostim svetim prečiščavanjom. Prečiščavajmo se gostokrat. Ne potrebno, da den za dnevom idem, če sem zadržan. Lejko sem dva, tri tje dne zadržan, če nemam smrtnoga greha, lejko mirno pristopim po teh tje dnaj brez spovedi, samo lūbezen naj me vodi k Jezusi, pa ne navada, naj samo nemam smrtnoga greha. Prvi krščeniki so zato bili v telikajšem številu sveti spoznavalci, svete device, sveti mučenci, ar so se gostokrat, pri vsakoj svetoj meši, pri šteroj so navzoči bili, prečiščavali.

Potrebna je samo lūbezen, mala lūbezen do Jezusa, pa bo zadostūvala, da naše stopnje gostokrat naravna k Jezusi, da ga sprejmemo pri svetom prečiščavanj i.

Sveto prečiščavanje, če je vredno, tem bole povekša naše

düše lepoto, bogastvo i oblast, kem večkrat je k sebi jemlemo. Moški spol ma na tom sveti prvenstveno vlogo i oblast. On vodi občine, sreze, sodnije, banovine, pokrajine, države, on se vojsküje, on deli službe. Pač na tom sveti so prvi moški. I na drugom sveti? Če moški ne bodo raj hodili k Jezušu, je v večnoj blaženoj domovini prekosijo ženske. Po gostom svetom obhajili ženske prekosijo moške v lepoti, v bogastvi i oblasti. Pa to de večne čase trpelo. Naj se močen moški svet ne da premagati od slabotnoga ženskoga, naj popravi dozdejšnje zamüde i



Oj Detece mo predrago, spevala bom ti... zaspí, zaspí...

naj ga odsehmao gostokrat vidimo pri svetom prečiščavanji, ka tüdi on zraste v večnoj lepoti, v večnom bogastvi, v večnoj oblasti.

Gda je Marija z križa v naroče zaprla svojega mrtvoga Sina i s prebodjenov düšov gledala v njegovo prebito Srce, je edno jedino prošnjo ponavlala: Deca moja, sinovje moji i hčere moje, glejte vrata v večno življenje so odprta, o hodite gostokrat po svetom obhajili k mojem Jezušu, da živete v njegovom Srci i on v vašem. — Dobro dete vsikdar poslühne materino prošnjo.

Pazimo!

„Pšenico spravite v moj štegen.“
(Mat. 13, 30.)

Prilika od kokoja v pšenici je opomin na pazljivost svoje duše. Jezuš pravi, da je gospodar dobro semen posejao, a zraseo je z ž njegov setvov tudi slab kokoj. I pravi, da je to sovražnik včino, ka ga je te posejao, gda je gospodar spao. Da, če bi gospodar pazo, ne bi mogo priti sovražnik na njegovo njivo i ne bi mogo posejati v njo med pšenico kokoj. Nepazljivost je kriva, da v duši dosta kokoja nosimo. Če bi se bole pazili, ne bi mogo priti sovražnik do naše duše i ne bi jo tak pokvaro z kokojom grehov.

Nebesko kraljestvo, pravi Jezuš, je spodobno k človeki, ki je posejao dobro semen na svojoj njivi. Milošča posvečujoča je to kraljestvo nebesko, to je stan brez smrtnoga greha. To nebesko kraljestvo se je odprlo v našoj duši, gda smo se okrstili, ali gda smo se z smrtnih grehov po dobroj spovedi rešili. Bog je posejao na njivo, to je v našo dušo, samo dobro seme, samo jakosti vere, vüpanja, lübezni i sedmere dare sv. Düha i vso moč, da hüdomi moremo proti stati i dobro delati. Pa ne smo pazili. Gostüvanja, veselice, krmine, senja, krstitja, godovna, bratve, trgatve, mlatitve i druge prilike doma i neprilike v Franciji, Nemčiji, Bački, Banati, Baranji so zateknola vüha našoj duši: ne čüla, ne mogla čüti tihoga karajočega glasa sv. Düha, ki nas je opominao pred hüdim. Hüdobni düh i svet sta prekričala njegov očinski glas i v toj kriki je sovražnik posejao kokoj v našo dušo: raznovrstne grehe. Pšenice je malo ostalo pa še to je pri vnojih düšaj zadavo kokoj, greh. Sovražnik je to včino, pravi Jezuš. Jezuš nešče, ka bi se te kokoj poskübo, ar bi s tem mikanjom v nevarnost prišla tudi pšenice, štera še ne dozorela. Pred smrtjov se hüdoba ne more stréti. Do smrti se moramo boriti proti njej. Do žetve se mora čakati. Ta žetev je sodba po smrti i slednja sodba. Te se loči hüdo od dobroga, dobro pride v Gospodove škegnje, v nebesa, hüdo pa na ogenj v pekli. To je Gospodova sodba, gda samo Bog sodi človeka i človek brez reči mora sodbo sprijeti. I ta sodba je sladka za nas, če prestanemo prle edno drugo sodbo: sodbo samoga sebe. Sv. Düh Bog pravi: „Če bi sebe sodili, ne bi bili obsojeni.“ (I. Kor. 11—31.) Sebe pa sodimo, gda priznamo svoje grehe, je pri spovedi odkrijemo i srčno obžalüjemo. To sodbo vršimo mi v življenj z Bogom. I če jo dobo vršimo, bo Bog po smrti i na sodnji den tudi dobro, milostivno vršo sodba z nami i nad nami. Zato pa pazimo!

Tridnevnic a v Polani. Pred 8. dec. so P. Henrik, frančiškan od sv. Trojice, vodili tü tridnevnicu. Z Jezušom se je zdrüžile cela fara.



J. KONFLAN

Narodne slovesnosti na Kitajskem i Japonskom. Sveta Stolica je dovolila, da se na Kitajskem i Japonskom i sploh v poganskih deželaj katoličani smejo vdeležovati slovesnosti na čast Konfuciji prirejenim, čeprav je te ustanoviteo poganske vere, ar se slovesnosti ne vršijo z verskim programom, nego z narodnim i državnim. Morajo pa katoličanci v slučaji, če bi se što zatogavolo spačo, pojasniti, da ne odobravajo poganske vere, samo državnoj slovesnosti so se poklonili. Ravnotak je zbrisana stara prisega, z šterov so se pred več kak sto leti katoličanci izražovali, da so katoličanci. Zdaj je že na milijone razširjena Jezušova vera i je starodavna prisega ne potrebna. Izdana je ta odredba l. 1939. dec. 8. od Družbe za širjenje vere.

Kda se sme obhajati, ali prečiščavati. Po predpisih kat. Cerkve je tudi lavantinski ordinariat določo, da se sveto prečiščavanje naj deli med svetov mešov. Zvün sv. meše se sme deliti samo iz pravih zrokov, na priliko, da bi trbelo dugo čakati na obhajilo ali da je teliko obhajancov, da bi drugi verniki pred sklepom sv. meše mogli zapuščati cerkev. Pred tihov i po tihov meši je dovoljeno prečiščavati, pred popevanov ali po njev v mešnoj obleki je prepovedano. Po obhajili se ne sme davati blagoslov z ciborijom, to je s kelihom, v šterom so sv. hoštije, kak je negda bila navada, nego samo z rokov.

Blagoslov z Najsvetejšim. Nekda se je po naših cerkvaj — pa tu pa tam še zdaj — pred pobožnostjov spevao Tamtum ergo, po pobožnosti pa Genitori, genitoque. Cerkvena oblast je vpelala tak zvani rimski obred, pri šterom se Najsvetejše postavi na oltari na molbo i se ž njim samo na konci pobožnosti da blagoslov. Gde bi pa novi red zbujao nevoło naroda, se mora stari obdržati i narodi pojasniti odredba cerkve i novi red pomali vpelavati. Ka se pa jezika tiče, je v Slovenskoj Krajini zapovedani latinski jazik, a dovoljena je tudi slovenščina. Prek v Sloveniji je pa zapovedana slovenščina.

Bratovščina sv. Družine. Naj se v sv. hišne zakone spravi vernost zakonska, naj se po vesti spunjavajo zakonske dužnosti i pravice, naj se povekšava v zakoni lübezen i vzajemna pomoč, naj se v katoličanskom duhi skrbno vzgajajo deca i se goji

v družinaj skupna molitev pa se te posvetijo sv. Družini i sladkomi Srci Jezušovomi, naš višji paster goreče priporočajo, da se v vsakoj fari znova vpela starodavna Pobožna Družba Sv. Družine.

SveteK sv. Jožefa obvezan za vse škofije Jugoslavije. Sv. Jožefa god je zapovedani sveteK za celo kat. Cerkev. Tu pa tam pa po dovolenji sv. Cerkve nese je obhajao kak zapovedani sveteK. Tak je bilo tudi v večih škofijaj Jugoslavije. Na prošnjo škofov Jugoslavije je pa sveta Sčolica letos novembra 20. določila, da se sv. Ježefa god mora po celoj Jugoslaviji svetiti kak zapovedani sveteK.

Smejo li biti krstni botri tudi lermanski? Po splošnom predpisi Cerkve ne. Sme pa škof to dovoliti, kda so zato zadostni zroki. Za letos so naš Prezvišeni iz važnih zrokov tudi v lavantinskoj školiji to dovolili.

Misijon v Turnišči. Prišestno leto meseca marca i to od 9. do 16. se vrši sveti misijon v Turnišči. Vodili ga bodo preč. gospodje lazaristi.

Smrt maloga širitela. Na konci novembra je vmro v Črensovcih 15 letni Plej Ivan, dete pokojnoga gorečega tretjerednika, tajnika posojilnice, Plej Jožefa. Plejova hiša je leta dugo širitelica naših listov. Gda je brat Joško bio pri vojakaj, ga je mali Vanek nadomeščao pri širjenji naših listov pa tudi ovak je bio stalen njegov pomagač. Po mirnem trplenji ga je Jezuš vzeo k sebi, ki ga je prle sprejeo v sv. obhajili. Nedužno dete naj hodi za Jezušom v nebi i spevle pesem angelsko večne čase, molimo. Domačim naše sozalje.

Presv. Srci Jezušovomi sta se posvetili družini Stanko Ivana i Vučho Ivana v Žižkih dec. 2. Obred posvetitve so zvršili urednik Marijinoga Lista.

Mesto k oltari v grob. Nov. 14. smo zakopali med najveškov žalostjov starišov, sester, roda i drugih vernikov bogoslovca Štefanec Antona v Turnišči. Letos bi meo prvo sv. mešo prikazati Vsegamogočnomi i mesto k oltari, smo ga v grob sprevodili. Sveto mešo je njegov duhovni voditeo g. Karo Anton služo za njega, sprevodilo ga je pa 8 duhovnikov, 26 bogoslovcov i vnožina naroda do groba. Den je bio lep, sunčni, kakše je bilo tudi pokojnoga življenje. V molitev dragih naročnikov zročimo vngotpečega pobožnoga bogoslovca dušo.

Smri naročnice. V 28. leti starosti je vmrla na Gibini Lukman Viktorija, dobra katoličanska žena, naročnica M. Lista. Ne je še minolo leto dni od njenoga zdavanja, pa jo že pokriva hladna zemlja. V teškom porodi ne najšla pomoči ni v sobočkoj bolnici, z detelom vred se je preselila v večnost. V globokoj žalosti molijo za njene duše blaženost potrti stariše, bratje i sestre. Pokopali smo jo 28. okt. v Soboti. Na njeni blagi spomin ostanemo večni naročniki Marijinoga Lista. — Brat Aleksij.

Visoka bogoslovna šola v Maribori. Mariborsko semenišče se je spremenilo v visoko bogoslovno šolo, na šteroj do se odsehmo lejko polagali izpiti za doktorat. Šolo vzdržava država, a zgradba ostane še naprej last škofijo. Prvi rektor šole je dr. Hohnjec Jožef, bivši nar. poslanec, profesor bogosovlja.

Visoka papova šola v Turini. Sv. Oča so odprli v Turini za salezijance visoko modroslovno i bogoslovno šolo, na šteroj se more polagati tudi doktorat. Dozdaj je 3000 salezijancov širom sveta obiskavalo vseučilišča. Odsemo jim toga nede trbelo.

Pomladno spremenjenje

V pomladno sonce potopljena
je stala lepa žena
na zelenem travniku . . .

Vsa svetla je strmela
kot roža razcvetela
nasproti pošniku —

Pogledi so se srečali,
dve srci se pozdravili
kot stari znanci . . .

Nikdo ni vprašal za ime,
vsakdo je čutil le srce —
kakor izgnanci — —

Iz dveh oči sta švignili dve iskri:
bolj niti bliski niso bistri,
močnejši ni grotna udar —

Belo cvelje je že rdeče,
dvoje src — eno goreče,
nenadne ljubezni požar . . .

Odnekod je vetrič privihral,
v daljavo je sliko pognal —
kot čarodej — — :

Ob poti Devica Marija stoji,
v rokah svoga Sina drži.
v bolesti vsej —

Žalostno mater je prebodel sedmeri mec:
morja trpljenja ne srečaš več —
Prosi za nas, Prežalostna!

Mi objemamo Tvojo presveto roko,
naj nam rešenje nečistosti bo,
skušnjava je prestrašna —

Gole bele noge so vse ranjene,
vabe silne so odstraniše,
na rdečem travniku —

Polne grudi so omahnile,
kot v prividu so usahnile,
grešniku skesanemu . . .

Le dvoje oči še vedno gori,
v sveti ljubezni nasproti hiti:
„Kot sestra in brat!“ —

Časni plamen je večni postal,
v ognju trpljenja se je prekoval:
Grem hvalo dajat! — —

I. C.

Marija z Brezlj — Kraljica Slovencev

Mati z otrokom — Marija z Jezusom, kako lepa slika je to. Vsem ljudem je Marija tako blizu, kakor da bi se zavedali, da ji morajo biti podložni kot otroci svoji materi radi vzvišenega stanu, ki ga ima pri Bogu.

Vdanost do Marije je znak pravega otroka Marijinega. Slovenci smo bili vsekdar Mariji vdani. Priča te naše vdanosti so številne cerkve po naših gričih, številne kapele in znamenja po naših poljih, številne podobe po naših domovih.

Mnogo naših ljudi v tujini je pozabilo na vero, na svoj jezik, na domače navade, a spomin na ljubšo cerkvico Marijino domačega kraja jim je priklical vero mladih dni.

Vsako srce si zaželi, da bi mu Marija zakraljevala, da bi bila zvesta vodnica, varuhinja in mati. Kako radi se spominjamo romanj, ki smo jih napravili k njenim svetiščem, posebno k tako ljubljeni Brezijanski Mariji. Ni nam bilo žal in tudi ne denarja za pot do nje. Samo da smo mogli gledati v njen mili obraz.

Kolikrat je že naše srce hotelo k njej, a nismo mogli, ker nas je od nje ločila pot, pomanjkanje sredstev. Ker že nismo mogli k njej smo si zaželeli, da bi jo imeli vsaj na svojem domu. Ta želja se Vam lahko sedaj uresniči. Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani je natisnila na predlog vodstva Marijinih družb sliko brezijanske Marije v večji obliki. Slika je toliko lepa, da si jo vsakdo hoče nabaviti, naj stane kar hoče. Cena je 40 din. Dobite jo pri g. župniku ali njegovemu zastopniku. Izšla bo za praznik 8. dec. Če pa jo naročite v Ljubljani pri vodstvu Marijinih družb, Streliška 12., je treba plačati še poštnine 10 din. Nihče naj ne zamudi priliko, da si omisli toliko zaželeno sliko. Naj postane brezijanska Marija last vsakega Slovenca, zakraljuje naj v vsaki slovenski hiši. Ob njeni sliki bomo še bolj zaupljivo prosili njenega varstva in pomoči v teh hudih časih. Naše geslo naj bo: Marija z Brezlj mora biti tudi v naši hiši!

Sprejem novomašnika

Vsi: Pozdravljen novomašnik naš,
pozdravljen bodi, hoočkral,
Pozdravlja te vsa naša vas,
pozdravlja te vsa narod naš.

Dva dečka:

Pozdravljajo naši te očete,
ponosni, ker postal boš si imetje.

Dve deklici:

Pozdravljajo te srečne matere vesele,
vse sina takega bi si želele.

Dva dečka:

Pozdravljajo te naši stari, tvoji vrstniki,
danes hočejo biti vsi tvoj dragi.

Dve deklici:

Pozdravljajo vsa naša te dekleta,
zarečih so obrazov, v mladost očeta.

Vsi:

Pozdravlja te Lipovska vsa mladina,
vsa srečna, ker sreči jo tvoja pač bližina.

Vzeli smo, ker si prišel med nas,
prišel, da blagoslovis svojo rodno vas.

Zelo ti ključemo veselo:

Bog mnogo sreče ti podeli!

Blagoslovljen, ki prihajaš v imenu

Gospodovem,
s teboji po tebi blagoslovljena naša vas,
blagoslovljen ves narod naš!

Izročitev križa novomašnika

Sledil ti bom, Gospod ...

I. deček:

Sledil ti bom, Gu spod v življenju skopi:
naj pelje pot me kamor hoče,
varna bo ob tebi sleherná stopinja,
dokler ne bo v naročju tvojem
mojo pot končal mi večni Oče!
Tako dejal si Njemu, ko te klical.

II. deček:

Nameril prvi si korak v svetlišče,
V nasmihanju odraža se ti blede lice,
v daljo ti pogled je nem upr!
kot sveta tihost gotske katedrale
si postal ob zbiranju poti par!
I. deček:

Na Golgoti zdaj pelje tvoja pot,
Na žrtvenik, k oltarju božjemu,
da boš daritev daroval Najvišjemu.

III. deček:

Svet nudi mnogo, mnogo ti:
ponuja čašo zvrhano slasti,
veselja, radosti in smeha,
a trnje skrili je v belo cvetje,
povedal ni, da enkrat je samo poletje!

Vsi:

Mi malo bomo ponudili,
mi dar kraljevski bomo poklonili:
Križ Kristusov, zeleno to drevo,
simbol trpljenja in gorja ti bo,
simbol moči in zmage vsega zla,
na lesu križa Kralja kraljev večnega
Boga!

I. deček:

Zataji sebe samega
in breme vzami naše radovoljno!
Izpij trpljenja bridkega
to čašo polno razočaranja! Ne straji
bojev in težav se!

II. deček:

V senci križa vse bo lahko tebi,
V senci križa Mali božja
se bo vselej tebi nasmehnila,
v senci križa našel boš krepčila!

Vsi:

V borbi s svetom za najvišje ideale
h Kralju kraljev Mali žalostna te bo
vodila.

Križanega roke bodo zate se razdale!

Križanega Kralja mi na pol ti

dalemo v svetilnice božje k daritvi!

Trije dečkoci:

Vzemi ga in sledi mu vseskozi vdano,
Z njim in v Njem boš vreden velike
daritve.

Z Njim in v Njem boš velik mož

molitve.

I. deček:

Ob Njem se tvojega življenja steber
nikdar ne omaje!

On, le On življenju smer
in smisel pravi daje!

II. deček:

Na pot k daritvi križ ti damo,

Z njim križe svoje, vseh ljudi

na rame ti nakladamo utrujeni!

III. deček:

Le v križu, drugje rešitve ni!

Na rame svoje svečeniške ga zadem

kot Simon iz Cirene Jezusu ga nesl!

Na goro Golgoti, na goro hrepenenja,

kjer trpljenje znova se začenja!

Trije dečkoci:

Glej križ, o novomašnik, sprejmi ga,
naj z njim ti Bog veselja in
trpljenja da!

Vsi:

Tvoj križ smo s cvetjem okrasili,

trnje pod rožami smo skrili,

da roke tvoje ne bodo krvavele,

ko bodo Gospodov križ sprejele ...

Križ naj te spremlja na prvi

svečeniški poti:

s križem v roki stopi beli hostiji
nasproti! ...